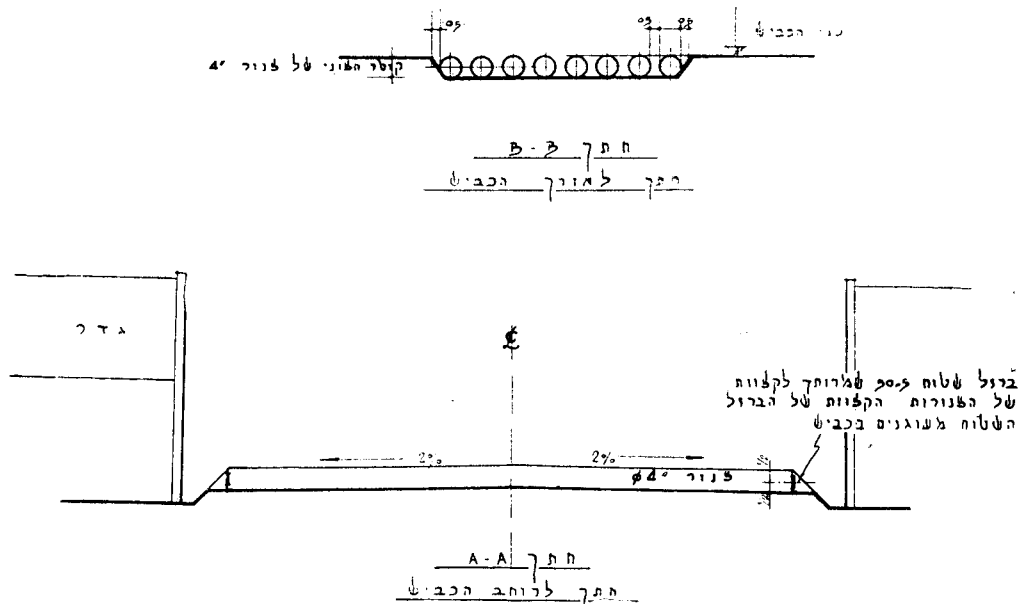

נרתע מפניו ואינו מעיז לא לדרוך עליו ולא לעבור אף בקפיצה. ייתכן שמישהו מהבוקרים כאן בארץ מת- לבט קשה בבעיה זו וינסה להקל על עצמו ע"י סידור "שער" כמתואר כאן. מרדכי ולך

מי-שתיה במרעה

תכופות; וטרם הומצאה שוקת ניידת שאפשר לטלטלה על נקלה בעקבות העדר הרועה. קשה הוא באופן מיוחד פתרון הבעיה בשטחי המרעה שמשקים בהצפה או בממטרות ניידות; בשטחים אלה רשת הצנורות היא מצומצמת למדי וכדי להוליך את המים מדי פעם לחלקה, בה רועות הבהמות, יש צורך במיתקן מסודר בל; ועצם העברתו מדי פעם תוסיף עבודה מרובה, וביחוד כשגם אצלנו תונהג החלפת חלקות הרעיה בקצב מהיר יותר. נראה לי שרצוי גם אצלנו לנסות ולפתור את השאלה לפי השיטה שהוצעה ע"י מנהל

על הצורך במי-שתיה במרעה אין להרבות דברים. בהולנד שותות הבהמות הרועות כאוות נפשן מהתעלות החוצות או גובלות את חלקות המרעה. כידוע שוהות שם הפרות במרעה ביום ובלילה, ואף החליבה נעשית בשדה, ולכן מובן מאליו ששאלת מי-השתיה נפתרה שם באופן יסודי. אצלנו נוהגים לרעות 2-3 שעות לכל פעם ומחזירים את העדר לחצר או לרפת ולכן הקלו בהרבה מקומות בסידור מי-השתיה בחלקות המרעה. קושי נוסף בסידור שוקת המים במרעה הוא ענין ה"נדידה" מחלקה לחלקה לעתים

פורמה משומשת שיכולה לשאת טנק כנ"ל (לא לשכוח שזהו משא כבד למדי; הטנק כשהוא מלא מים ישקול כ-3.5—4 טון) ובבית המלאכה של המשק אפשר יהיה להתקניה לתפקיד הנ"ל.

מטעם הנהלת האוניברסיטה הנ"ל לא פור-סמו מספרים על השיפור שחל בהנבת הפרות לאחר שהן נהנו משתייה כרצונן מהטנק הנ"ל.

חוות הנסיון שליד האוניברסיטה במדינת ויסקונסין (ארה"ב). העדר שבתווה הנ"ל מנה כ-40 פרות ולהבטחת מי-השתיה במרעה הוא סידר עגלה-טנק שבית-קיבולה הוא כ-3.5 קוב; לפי נסיונו הספיקה כמות זו לרוות צמאונן של הפרות הנ"ל אף בימים החמים ביותר. מובן שגם שם שהו הפרות במרעה משך כל היממה. עגלה-טנק כזו על גלגלי

עגלה-טאנק להספקת מי-שתיה במרעה

אולם חוראי אחד — שכן למשק האוניברסיטה. רכש לו טנק כזה והודיע שתנובת עדרו עלתה ב-15—20 אחוז לאחר שהונהג סדר זה בהש-קאת הבהמות.

א. י.

גומי עולה שם 400 דולר. בארבע הפינות של העגלה הוז מסדרות שוקתות קטנות אוטומטיות, כדי שלא יבזבזו מים לריק, וכן לא מופרעות הפרות בשעת שתייתן כשקיים ריווח מספיק בין שוקת אחת לשניה. יתכן ובהרבה משקים אפשר למצוא פלט-

ירידה במחיר תוצרת החלב בניו-זילנד

זו הפעם הראשונה. מאז 18 שנה, נאלצה ממשלת ניו-זילנד להפחית ממחירי תוצרת החלב על מנת להשיג כושר התחרות בשווקים מעבר לים. ההפחתה מתבטאת ב-1.32 סנט לק"ג חמאה ו-2.55 סנט לק"ג גבינה. נוסף לזה בוטלו לגמרי ההטבות המיוחדות שהיו נהוגות עד כה בתעשיית החמאה והגבינה. מחיר המינימום המיבטח כעת הוא 87.3 סנט לק"ג חמאה ו-48.8 סנט לק"ג גבינה. מעריכים שההפסד הכללי שייגרם לחקלאי ניו-זילנד עקב שינויי-מחירים אלה יגיע ל-20 מיליון דולר בערך.